

טיב הקהילה

פר' וקהל פקודי
כ"ט אדר תשפ"א

המסע לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדרה"ג	5:09
מוצ"ש"ק	6:22
ר"ת	6:03

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש"א	8:05
סוק"ש"ב	8:47

סוק"ת"א' 9:19 | סוק"ת"ב' 9:47

הומנים לפי שיעור חורף

גילוי מס':

558

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הררה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ונשלמה פרים שפתינו

המשכן והקרבנות שעל ידה אנו בכלל העוסקים בבניית המשכן ובעבודת הקרבנות.

וכמו כן עליכם לעסוק בעבודת התפילה ב'פה' כי זוהי גם כן בכלל התיקונם הבאים במקום הקרבנות ותהיה לפי זה 'לאמר' היינו אמירת התפילות היא העומדת לישראל במקום 'הדבר אשר ציוה השם', וכשם שהתפילות הם במקום תמידין כך הוא גם כן תיקון על עצם קיומו של המשכן והמקדש, וכדאיאת בירושלמי (ברכות פ"ד ה"ג) על מאמרו של רבן גמליאל ש'בכל יום אדם מתפלל שמונה עשרה', וז"ל: 'למה שמונה עשרה וכו', ר' שמואל בר נחמני בשם רבי יוחנן כנגד שמונה עשרה ציוויין שבתורה בפרשת משכן, עכ"ל, הרי לנו שמכאן

אלו הברכות נמשכין בחינות בעולם הממלאים חסרונו של המשכן. על כל פנים אנו רואים מכל האמור עד היכן מגעת מעלת התפילות ומעלת העסק בתורת הקרבנות, ומתוך הדברים מבינים אנו למה מכביד היצר את כונד משקלו על עבודת התפילה בכלל ועל אמירת הקרבנות בפרט, דהנה בזמן שהיה בית המקדש קיים זכינו בזכות עצם קיומו לאור גדול ותשגב, ועבודת הקרבנות הוסיף עליו עוד מידה גדושה של קדושה, [ואפילו אומות העולם זכו על ידי עבודה זו לטובה גדולה, וכפי הידוע מספרים הקדושים שאחת הסיבות שהקריבו בחג הסוכות שבעים פרים היתה כדי להמשיך שפע להשבעים אומות], וכל זה נאבד מאיתנו על ידי חורבן הבית, והגנו נמצאים בעולם אפל אשר אין בה כמעט שום לחלוות דקדושה, וכתוצאה מכל זה מוצא היצר שביטה בלב האדם וביכולתו להמשיך את לבבו אחר ההבל ר"ל, כי נפש יהודית אוהבת תענוגים, ואם אינו זוכה לתענוגים רוחניים הנשפעים מן הקדושה הרי הוא נמשך אחר התענוגים החומריים, וכתוצאה מכל זה הינו יורד ירידה אחר ירידה מבלי שיזכה לתקומה ח"ו.

וכיון שכל הצלחת היצר תלוי בהעדר אותו האור ששימש בזמן שבית המקדש היה קיים, ובידעו שזה האור יכולים אנו להמשיך על ידי התפילה בכונה ועל ידי אמירת הקרבנות, לכן מרבה לסנוור את עיני האדם ומבלבלו בכמה וכמה מיני בלבולים כדי שימהר תיכף בקומו בבוקר ולא יתן רווח לעצמו להתבונן במעלת התפילה ובמעלת אמירת הקרבנות מקודם, וכתוצאה מכל זה הוא מדלג על הקרבנות לגמרי, והתפילה עצמה נאמרת על ידו בחפזון מבלי שיכוון מה הוא מוציא מפיו, ותפילה כעין זו כבר אינה יכולה לעשות רושם גדול לא בשמים ממעל וכל שכן בארץ מתחת, ואי אפשר להמשיך על ידה בחינת משכן וקרבנות, וכשאלו בחינות אינם בעולם אין מי שביכולתו לגרש את החושך המר והנמהר, וכתוצאה מאותו חושך אין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו ר"ל, וזוהי גם כן הסיבה לאריכות הגלות הקשה הזו, כי אחר שהחושך יכסה ארץ מוסיפים חטאים על הפשעים והללו מעכבים את פעמי הגואל ר"ל.

אולם אם נזכה להתחזק באלו הדברים העומדים ברומם של עולם, ונקדים להשכים ולבוא לבית הנכנסת, כדי לתן רווח לעצמנו לעסוק בתורת הקרבנות ולאחר מכן נתפלל במתניות ובכוונה, על ידי זה נזכה להמשיך עליו ועל העולם כולו אור דקדושה עליונה, ונזכה על ידי זה להרבה חסדים בגשמיות וברוחניות.

ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר

אשר צוה יהוה לאמר: (לה, ד)

ופירש"י: זה הדבר אשר ציווה ה' - לי לאמר לכם:

הוקשה לו לרש"י על כוונת הכתוב באומרו ב' פעמים 'לאמר', ולכן ביאר שאין משמעו של ה'לאמר' הראשון כמשמעו של השני, הראשון פירושו 'כדברים האלה' וכמשמעו בכל מקום, והשני פירושו 'שהדברים נאמרו לי כדי שאומר לכם', ולדבריו מתפרש כך הכתוב: 'כדברים האלה דיבר משה אל העם: אלו הדברים ציווה אותי השי"ת שאומר לכם' וכו'...

ואפשר ליישב את הדברים גם בדרך רמז, דהנה איתא במדרש (במדבר רבה פרשת קרח פרשה יח) לפרש כוונת הכתוב (הושע יד, ג) 'אמרו אליו כל תשא עוון ונשלמה פרים שפתינו' וז"ל: 'אמרו ישראל: רבש"ע בזמן שבית המקדש קיים היינו מקריבים קרבן ומתכפר ועכשיו אין בידינו אלא תפילה, ט"ו בגימטריא י"ז, תפלה י"ט ברכות, הוצא משם ברכת המינין שתקנוה ביבנה, ואת צמח דוד שתקנו אחריו על שום (תהלים כו) בחנני ה' ונסני. ורבי סימון אומר: קח טוב בגימטריא נפ"ש, אמרו ישראל: כשבית המקדש קיים היינו מקטירים חלבים ואמורין ומתכפרין, ועכשיו הרי חלבנו ודמינו ונפשוננו, יהי רצון מלפניך שתהא כפרה עלינו, ונשלמה פרים שפתינו' עכ"ל.

הנה, להשתי ידעות שבמאמר הנזכר מורה לנו הנביא האיך עלינו להשלים ולמלא את החסרון הנוצר על ידי חורבן הבית והעדר עבודת הקרבנות, לחד מאן דאמר הוא על ידי התפילות, מאחר שמנין הברכות שבתפילות 'שמונה עשרה' הם כמנין ט"ב, וזהו כמאמרו של רבי יהושע בן לוי (ברכות כו): 'תפילות כנגד תמידין תקנום', ולרבי סימון ממלאים את החסרון על ידי העסק ב'פה' בתורת הקרבנות, וזהו המכוון לדעתו בכונת הכתוב 'ונשלמה פרים שפתינו'. וכדבריו איתא בגמרא (מנחות קי): 'אמר רבי יצחק, מאי דכתיב 'זאת תורת החטאת' ו'זאת תורת האשם'? כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם'. וכעין זה איתא במדרש (שיר השירים רבה פרשה ד): 'אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע אין לנו לשון זהורית ושעיר המשתלח, אמר להם כחוט השני שפתותיך, רחישת פ'ך חביבה עלי כחוט השני של זהורית, ר' אבהו אמר עלה (הושע יד) 'ונשלמה פרים שפתינו', מה נשלם תחת פרים ותחת שעיר המשתלח שפתינו' עכ"ל.

על פי אלו הדברים יש לומר שבבוא משה להורות את בני ישראל על דבר העבודה לעשיית המשכן כבר ראה בנבואתו שיבואו ימים שבהם תהיה המשכן ממושכן בעוונותיהם של ישראל, ולא תהיה ביכולתם לעשות נחת רוח לעילא על ידי עבודת בית המקדש על כן רמז באותו מאמר האיך יתוקן ענין המשכן והמקדש באלו הימים.

זהו המכוון באמרו אל בני ישראל: 'לאמר זה הדבר אשר ציווה ה' לאמר' כלומר, אם יבואו עליכם זמנים שבהם לא תהיה ביכולתכם לקיים עבודת בית המקדש בפועל עליכם 'לאמר' היינו שתמללו בפיכם את אלו הדברים אשר ציווה אותי ה' לומר לכם, והיינו שתעסקו ב'תורת

טיב המערכת

איש אשר נמצא אתו

לפני הרבה שנים היתה קבוצת אנשים שחיפשה מקום להתיישב בו, לאחר חיפושים רבים מצאו אי נידח ריק מאדם והחליטו להתיישב בו, עלו על האי וחילקו ביניהם תפקידים, חלק היו ממונים על בניית בתים, אחרים על הכנת מזון, והיו שקיבלו אחריות על בניית והכנת התיים מעצי היער, עבר זמן רב וכלום לא התקדם, שום בנין לא נבנה, העצים לא נחתכו והתיים לא נבנו, והמזון שהיה עימם הלך ואול ומזון חדש לא היה בנמצא, ישבו זקני החבורה וחשבו מה קרה ומדוע נשארו 'תקועים' באותו מצב זמן רב ל"כ, לאחר חקירה ודרישה הבינו שטעו בחלוקת התפקידים, כי אלו שהיו ממונים על בניית בתים לא היה להם שמץ והבנה בבניה, אך הם הבינו מאוד בשתילת עצים והכנת מזון, ולעומתם אלו שהיו ממונים על הכנת מזון היו בעלי מלאכה שידעו לכרות עצים ולבנות בניינים, ולכן אף אחד מהם לא ידע מה לעשות.

התורה אומרת 'וכל איש אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אלים מאדמים ועורות תחשים הביאו, ובהמשך כתוב 'וכל אשר נמצא אתו עצי שטים.. הביאו, וכן 'וכל אשה חכמת לב בידיה טו', הרי לנו שהתורה מבארת בארוכה כי כל אחד הביא רק את מה שיש לו, כפי מה שנתן לו הבורא, וכן בכישרונות, כל איש ואשה עזרו לפי יכולותיהם וכישרונותיהם. אחד הסיבות שאנשים לא מתקדמים בחיים, זה משום שהם רוצים להיות משהו שאינו בנמצא או שאינם יכולים להשיגו, או משום שכשרונותיהם אינם מאפשרים או שהמצב הכלכלי אינו מאפשר, כדי להצליח ברוחניות או בגשמיות עלינו קודם כל להכיר את היכולות שלנו, ואז לבדוק אם השאיפות שלנו מציאותיות, כמו שאנו יודעים שיש תפקידים של האיש ותפקידים שונים לאשה ואם ננסה להחליפם זה בוז עלול להיות אסון, וכשנכיר במעלותינו כמו בחסרונותינו אז נוכל להיות יותר חכמים, כמו שכתוב בהמשך הפרשה 'יבואו כל החכמים ממלאכתם.. איש איש ממלאכתו אשר המה עושים', שהרי על מילים אלו דרשו חז"ל 'ממלאכתו הוא עושה ואינו עושה מלאכת חבירו!'

(ענין ט"ב וזוהר-ויקהל)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

ערב פסח שחל בשבת

מיקת חמץ

- א. בודקין ליל שלשה עשר בניסן, ומבערים הכל לפני השבת, וצריך לברך על הבדיקה וגם לבטל כמו בשאר שנים בליל י"ד (שי"ט תמיד ס"א מ"ב סק"א).
- ב. איסור אכילה קודם הבדיקה, הוא כמו בשאר שנים כשבדק בליל ארבעה עשר (שי"ט ת"ע מ"ב סק"א).
- ג. משיירין מזון שתי סעודות לצורך השבת, וצריך לזיזוהר להניחו במקום מוצנע (שי"ט ת"ד מ"ב סק"א).
- ד. יכול להניח יותר משתי סעודות אם רוצה לאכול עוד קודם הלילה (ב"ח ד"ה ונשיין).
- ה. מנעין קודם השבת הכלים של חמץ שאין צריכין להן לשבת, ומצניעין אותם במקום שלא יכנס שם בפסח מקודם השבת (וי"ט ט"פ שחל בשבת להגרי"ח ונעמ"ל).
- ו. מי שיש לו שניינים תחתות הניתנות להוצאה ומנקה אותם או מגעילם, צריך לעשות זאת כמובן מערב שבת, ובשבת לא יאכל בהם דברי חמץ חמים או דברים הנדבקים בשניינים, ויחזור וינקה אותם בשבת במים בידי (ה"מ"ה א"ב ש"ה"א), ולא יסמוך רק על הדחת הפה כי הדחת הפה אינה מועילה כלל לפירוי החמץ הנדבקים בתחתות, ואם יוכל שלא לאכול אתם לגמרי בשבת תבוא עליו הברכה (וי"ט ט"פ שחל בשבת להגרי"ח ונעמ"ל).
- ז. אם שכח להכשיר השיינים התחתות ע"י עירוי בערב שבת, יש עצה שחמץ ששיינים השיינים התחתות בנס, ויערה עליהם מים חמים (המסמכים לשבת) כדי לעשות לעצמו כוס תה לשבת, וזוהי יהיה גם ההגעלה בהערמה, ומותר לעשותו אף בהיה אפשר לו לעשותו בערב שבת (ה"מ"ה א"ב).

שריפת חמץ

- א. אין נוהגין זהירות השכמת בית הכנסת כמו בערב פסח, מאחר שאין נוהג בו איסור אכילת חמץ אחר שליש היום (הגרי"ח ונעמ"ל).
- ב. טוב לבער בערב שבת קודם חצות, והיינו בתחילת שעה ששית כמו בשאר שנים, כדי שלא יבואו לטעות בשאר שנים לבער אחר חצות (ר"ב מ"ב סק"א).
- ג. וביום השבת, יבטלו, ואינו צריך לבטל בע"ש בשעת ביעורו, יסוף סוף יהיה צריך לבטל ביום מחר שהרי חזרו וזוכה בע"ש שמשירי לצורך השבת ויש לחוש שמא ישאר מהם מעט (ר"ב מ"ב סק"א).
- ד. "היה רצון" שרבים נוהגים לאומרו בשעת שריפת חמץ, אפשר לאמרו בשעת הביעור (תש"ח ד"ב ס"א ר"א, הגרי"ח ונעמ"ל).

מצת מצה

י. ב"ד שחל להיות בשבת, לשין בערב שבת (ה"א סומח"מין לאפות בליל יום סוף), אחר שש שעות זכר לשאר שנים (שי"ט ת"ח ס"א מ"ב סק"א).

דיני ערב שבת

- א. אם חל פסח בערב שבת מותר במלאכה מעיקר הדין עד המנחה, כיון שחשיטת הפסח הוא למחר בשבת וכמו שכתב המהר"ל, ורש"י פירש ששעות טעם כדי שלא יהא טרוד במלאכה וישכח ביעורו חמצו וכו' ותיקון מצה לצורך הלילה וכו', ולפי טעם זה אפילו כשחל פסח בע"ש ג"כ יש לזיזוהר שלא לעשות מלאכה מחצות שהרי טרוד בביעור חמץ ותיקון המצה לצורך מחר, אלא דרוב הפוסקים תופסין טעם הידושלמי וא"כ אפשר דאין להחמיר (ב"ח ד"ה ונשיין).
- ב. כתב בדרשות מהר"ל שהרצה להחמיר יחמיר, אך בעל מה"ג בסדר ההגדה שלו כתב שלא ראה נוהרים אפילו דרך חומרא, וכ"כ במח"ב בשם זרע אמת דמותו (שע"ת סוף השי"ט).
- ג. מותר להגעיל כלים במשך כל היום, אף שהוא לאחר זמן ביעור חמץ (בבית ל"ה).
- ד. מותר להסתברות וליטול ציפורניים כל היום, כמו בכל ערב השבת (בבית ל"ה).
- ה. מותר להקזיז דם כל היום (מ"ח ס"א ת"ח ס"ק ל"ח).

יום השבת

- א. ביום שבת קודש שהוא ערב פסח, משכימין בכל בתי כנסיות להתפלל תיכף כשיאיר היום, שאחר שליש היום אסור לאכול חמץ (הגרי"ח ונעמ"ל).
- ב. אחר התפילה ממחרים לילך לבית ולאכול סעודת שחרית, כדי לגמרה קודם שליש היום שאחר שליש היום אסור לאכול

כתב ע"י הר"ר מאיר רביעבין שליט"א

להתחדש רוח חדשה

החודש הזה לכם

ריח של התחדשות מרחף בחללו של עולם, הכל נראה חדש ונוצץ, העבים שכישו את עין הארץ התפורזו להם זה מכבר, השמש מפזרת אלומות אור על פני היקום, מקיצצה את העולם מתרדמת החורף הארוכה והמשממה בו הייתה שרויה, ומעוררת אותה לשחר חדש עם תקוות חדשות, אפילו העצים שעמדו להם מבוששים ומעורטלים מכל זיק של חיות החלו עוטים את עצמם בכיסוי ירוק ומשובב עינים, כל הבריאה כולה אומרת שירה, שירו לה' שיר חדש, האביב נמצא כאן, הכל התעורר, מתחילים דף חדש.

בני ישראל יושבים בארץ מצרים זה קרוב למאתים ועשר שנים, דומה היה שכן יימשך המצב לעולם, בני ישראל יישארו עבדים לעולם בארץ מצרים, ימישיכו לבנות בניינים ועירי מסכנות עבור פרעה וכל מלכותו הרשעה, מי האמין שיום יבוא והכל יתהפך על פיה, בני ישראל ייצאו מאפילה לאורה ותתחדש כנשר נעוריהם, תחת שיהיו עבדים נרצעים למלך בשר ודם ייפכו להיות בניו של מקום ועושי דברו ומקיימים את מצוותיו הקדושות.

ולא זו בלבד, אלא עוד בתוך ארץ מצרים כבר דיבר הקב"ה אל משה רבינו ומסר לו את המצוה הראשונה לצוות לבני ישראל, וזוהי המצוה של קידוש החודש, 'החודש הזה לכם ראש חדשים' (שמות כ"ב, א), חודש ניסן הינו הראש והתחילה של כל חדשי השנה.

וינתן לכם לב חדש

כך מצב שהוא נמצא, מגיע זמן שהוא חייב להתחדש, אי אפשר לאדם לעמוד באותו דרגה ועומד ללא התחדשות מפעם לפעם, דרך הטבע הוא שדברים קבועים ושגורים שחוזרים עליהם שוב ושוב, אפילו אם הם דברים חשובים, עם הזמן מתעייף האדם ונעשים לו הדברים כמצוות אנשים מלומדה, ללא חיות וללא התלהבות, וברבות הימים עשוי האדם להתרפות מן אותם הדברים הטובים בהם היה רגיל.

ואם הדברים נכונים בעינינו חומריים ושל מה בכך, אזי בעינינו של רוחניות השגרה מסוכנת על אחת כמה וכמה, כי ברוחניות נוסף על שונאינו גם היצר הרע שאינו שוקט על שמריו ומנסה כל העת לפתות את האדם לדבר עבירה, ואם דברי תורה ומצוות לא יהיו מחודשים בפניו די הצורך, הסכנה להתרשל בהם כפולה ומכופלת.

אי לכך מוטלת חובה קדושה על האדם לעשות תמיד פעולות של התחדשות והתעוררות ולקבל עליו שוב עול מלכות שמים, בחיות ובהתלהבות, ואין לך זמן יותר נאה בכדי להתחזק בענין זה יותר משבת החודש שבו קוראין את פרשת 'החודש הזה לכם' ומברכים את חודש ניסן, מפני שבזמן זה נמשך כח של התחדשות לכל אחד ואחד מישראל.

וכה כתב בקדשו בספ"ק 'שפת אמת' (לקיטום - פרשת תרועה החודש ר"ח ניסן): 'השי"ת נתן חכמה ודעת לאדם, אבל עיקר הרוצן מן האדם להיות מקבל החכמה והדעת בסבר פנים יפות ולהיות תמיד חדש בעיניו שלא יתיישן, כמו שדרשו (פסיקתא דרשב"א פ"ה ו' א') 'אשר אנכי מצוה היום' - להיות בעיניך כחדשים כו', וזהו 'החודש הזה לכם' (החודש - החדשות), שזה המבוקש מן האדם והוא העיקר. וגם ראש חודש ניסן זמן מסוגל לזה לאשר היה אז התחדשות להיות שינוי הטבע לכך ניתן התחדשות באדם... והוא קבלת מלכות שמים שיוכל כל אדם בחדש הזה לקבל על עצמו מחדש עול מלכות שמים כראוי."

לשורר בפייהם שירי חדש

בנחיצות ההתחדשות ועל התועלת הגדולה שבוה, יכול כל אחד להיווכח בעצמו מן המצוות שבאות מזמן לזמן, כגון ד' מינים, נר תנוכה ומקרא מגילה וכו' כיצא בזה, שמאחר ואינם שכיחים כל כך והם חדשים אצלנו, אנו מקיימים אותם ביתר התלהבות וביתר חשק, מה שאין כן המצוות הנוהגות מדי יום בימנו, שם אין לנו את אותה החשק והרבער בעצמו שאנו עושים אותם, מפני שהם רגילים ומשגורים, ואין אנו רואים בהם שום חידוש והתרגשות.

אבל האמת אינו כן, שהרי כל מצוה ומצוה שאנו עושים הוא דבר חדש בפני עצמו ואינו קשור למה שעשינו אתמול או שלשום, ומחובתנו להתגבר על הרגילות והשגרה הטבעיים, אפילו על ידי פעולות חיצוניות המעוררות את ההרגשים הפנימיים, וכפי שאמרו לנו קדמונו (חז"ן מצוה טו) שאחרי הפעולות נמשכים הלבבות.

רבי יצחק דוד גוטפארב זצ"ל, מנקה הדעת שבירושלים, נוהג היה לעתים קרובות לקנות לעצמו 'סידור' חדש, והיה מסביר, שמאחר ואנו מתפללים שלוש פעמים מדי יום בימנו, עלולה עבודת התפילה להיכנס לתוך שגרה ורגילות ולאבד את החיות וההתלהבות, לשכוח את התכלית אשר לשמה אנו מתפללים, לכן הוא קונה לעצמו סידור חדש מפעם לפעם בכדי להכניס התחדשות בעבודת התפילה.

אותו הרעיון נכון גם בסדר לימוד ספרי יראה וחסידות, שהלא ישנם כה הרבה ספרים טובים וחשובים, כל אחד עם המעלות שלו, ובכדי שלא נאבד את החשק וההתלהבות מומלץ להחליף כל תקופה את הלימוד לספר אחר, כך נישאר תמיד עם ההתלהבות של הלימוד, והלב יהיה פתוח הרבה יותר לקלוט את הדיבורים הקדושים, ועוד רוח, כי על ידי המעבר בכל תקופה לספר אחר אנו זוכים להעשיר את נפשנו יותר ודרכים ואופנים בעבודת השי"ת, מאחר שספר אחד נוטה לידיה ואילו השני יותר לאהבה, כל ספר עם הדרך שלו העולה בית ק-ל, וכולם כאחד משלימים זה את זה לחטיבה אחת של שלמות, ובאמת כך היה נוהג כ"ק הגאון הצדיק רבי אברהם יורוביטש זצ"ל, שבכל תקופה התחזק עם לימוד בספר אחר.

עובדות אלו הם דוגמאות נפלאות של יהודים חשובים ומורמים מעם שחיפשו לעצמם עצות - ואף מצאו - כיצד להתגבר על הרגילות ועל המצות אנשים מלומדה, זוהי הדרך אשר אנו צריכים ללכת בה, לחפש תמיד כל מיני רעיונות וטכסיסים כיצד להתחדש כנשר נעוריהם ולהכניס התחדשות בתורה ובמצוות, דבר זה הוא באפשרותנו ותלוי אך ורק בנו.

שבת שלום ומבורך!

הוד כ"ק א"א הרה"ק רבי שלמה [מחזיקי ר זב צב] הכהן מראדומסק זצוק"ל, שימא דהילולא של חלו היום שבתא קדישא הדין [א"א דרבי] מלמדנו דעת להבין בפסוקי קודש הללו, כיצד לעשות השבת כראוי, שיהא יום השביעי קודש 'שבת שבתון לה', ולנטוע בלבבנו ובנפשנו: שבת שלום ומבורך!

ול"ק בספרו הקדוש "תפארת שלמה" (יש פרשא דין): "ענין מעלת 'צדיק יסוד עולם' (משלי י, טו), אשר הוא כולל הדעת של הדור כולו. ולפי הידוע

במעשה העגל חטאו במחשבה הוא בחינת הדעת. וכאשר פגמו בהדעת, לקח משה מהם האלף אורות, כמ"ש (שמות לו, י) ויתמצלו בני ישראל את עידיהם. ומבואר בכתבי האר"י כי בשבת מחזירים להם, כמ"ש ישמח משה במתנת חלקו.

"וזה ענין סמיכת הפסוקים: 'ויקח משה וגו' ששת ימים תעשה מלאכה וכו'. כי רמז [להם] משה, מאשר כי בחיים חיותו היה בכוחו לתקן להם בחינת הדעת שלהם, כמו שמסיים הפסוק [להם לה; ט:] ויצאו כל עד"ת ישראל מלפני משה - אותיות דעת", שהיו יוצאים לפניו בתיקון הראוי.

"אך מאשר היה יודע כי לא לעולם יהיה יחד עמהם, ומה יעשו הדורות הבאים אחריו. - ולזה סמן פנות אזהרת שבת, לפי הידוע כי גם שבת הוא התיקון לבחינת הדעת, כמ"ש (לעיל לא, ט) 'לדעת כי אני ה' מקדישכם'. כי גם כוח השבת היא בבחינת צדיק יסוד עולם, כוחו של משה, אשר אתפשטותיה בכל דרא, להיות גם כן מקוה טהרה לישראל, לתקן בחינת הדעת לנכון" עכ"ל ט"ס.

המורס לנו מדברי קדשו גדול מעלת השבת, שיש בה תיקון הדעת, כמו כוחו של 'צדיק יסוד עולם' לתקן ולרומם את הדעת. להבין ולהשכיל גדול המתנה הייחודית והסגולית של השבת המתגלה ונפקא מביתי גנוזי. כי זו השבת יש בה, אות ברית קודש 'ביני וביניכם', סוד כמוס מביתי גנוזים, סוד של כריתת ברית אהבה ביני ובין כל איש מישראל!

עלינו אפוא לתת את הדעת, ולהתבונן בנפשנו אל נכון, כיצד להתרומם בגשתנו אל השבת בהשכל, ולקיים "נשיאות ראש בשבת קודש" [ראה סודו

טיב המעשיות: 'שבת שבעה', פר' י"ל תשא את ראש י"ש].

ומתוך שתי השפעות הללו המתחברות יחדיו, השפעת הצדיק בעל ההילולא אשר אתפשטותיה בכל דרא עם השפעת השבת קודש, נזכה גם אנו בעוה"י למקוה טהרה לישראל, ולתיקון בחינת הדעת לנכון. - שתחזור השבת פנימה בעמקי לב ונפש, להיות לנו שבת שלום ומבורך!

• § • § •

הרה"ק בעל דברי חיים מצאנו זצוק"ל, נקרא פעם ביום רביעי בשבוע להשתתף באירוע מסוים בחבורת סגל תלמידי הקדושים אנשי שלום, שהיו כידוע רבנים וצדיקים גדולי תורה ומצוקי ארץ.

הרבי הק' ישב עמם באהבה וקירוב לב ונפש כאיש אחד בלב אחד, והפליג עמם בהלכה ובאגדה, ובאמירת דא"ח דרכו בקודש לרומם את נפשם ורוחם לתשובה וקריבת אלקים טוב. - היה זה מעמד נעלה, שהשפיע קדושה וטהרה בליבות התלמידים המקושרים עם רבם בעבותות אהבה ותשוקה עזה.

עם סיום המאורע, כאשר קם הרבי הקדוש בהדרו ממיסאו בדרכו לביתו נאוה קודש, פנה אל החסידים המסובים בחיון ובאהבה, ובידן אותם: "ס'אזי דאך מייטואך היינט, מע'זאגט שוין 'לכו נרננה'... קעמען שוין וואונטשין א'גוטען שבת!". "היי רביעי חיים, אמרים כבר 'לכו נרננה'... ויחן כבר לברך בברכת 'שבת שלום ומבורך'!"

כאשר ידוע מאמר הצדיקים, שמיום שאומרים 'לכו נרננה הקטן' [בשלה שיי של יום רביעי (תהלים ד) 'קל קצמתו ה' וגו', שחסיפו בו פסוק זה מן הקפסיל שלאחריו, כדי שלא לסיים בדבר שאינו טוב]. - כבר ניתן לחוש ולהרגיש בקדושת 'לכו נרננה הגדול' של קבלת פני שבת מלכתא! וכדיקיימא לן הלכתא (גיטין טו): "חד בשבא ותרי ותלתא בתר שבתא, ארבעה וחמשה ומעלי שבתא, קמי שבתא" ע"ש.

ברכת הצדיק עשתה רושם חזק בלבבות התלמידים המקושרים ומחוברים בקדושת רבם, ותיכף החלה התלהבות רשפי אש בין החסידים, להכין עצמם בתשובה והתרוממות הדעת ובהנהגת רבתי לקראת שבת קודש הממשמש ובא. וכבר היו הולכים לביתם להכין את המגבת ואת הבגדי שבת קודש, לקראת הטבילה לכבוד שבת!

[מתוך שיחה (בשיחות) בארא פארק צ"ו, כוללת מס' 458]

• § • § •

מן הגאב"ד הרה"ק רבי יוסף חיים זונגפערל זצוק"ל מרא דארעא דישראל, היה מוהל מומחה בדורו, ואפלי ילדי ישראל נימולו על ידו. כמנהג הרבה צדיקים היה נוהג לצאת אל כל ברית מילה שנקרא אליה, בכל מקום שהוא, ועד ימי זקנה ושיבה היה מכתת רגליו במסירות נפש מברית לברית.

גם אל שכונותיה הרחוקות של ירושלים היה הרב הישיש צועד ברגליו לכבודה של מצוה, ושום דבר לא מנע בעדו מקיום המצוה, לא חום ושרב ואף לא קור מקפאי.

בירושלים של פעם, כאשר יהודים רבים התגוררו ברובע היהודי בעיר העתיקה שבמזרח ירושלים, וביניהם רבנים ומנהיגים אנשי שם, היו פעמים רבות תקופות של 'מתח' בין יהודים לערבים בני ישמעאל.

שכגדל שנאתם לבני ישראל וקנאתם שבערה כאש בעצמותם, המציאו תמיד סיבות להתנכל ליהודים ולהציק להם בכל דרך.

בתקופה אחת שכזו, גדל המתח עד מאוד בין הרובע היהודי לרובע מוסלמי, עד שהיתה סכנה גדולה לצאת אל הרחובות, כאשר הישמעאלים השתוללו בחמת זעם, מכים באכזריות ורוצחים ומציקים ליהודים ללא רחם.

באחת השבתות של אותה תקופה קשה החמץ מרן הגר"ח לערוך ברית מילה בשכונות הרחוקות שנבנו בעיר. וכדרכו בקודש נענה בחפץ לב,

ולמרות המצב הקשה לא אבה לשנות מאורחות קדשו, לצאת בצפרא דשבתא לעריכת הברית. בני משפחתו ומקורביו התייראו מאוד על נפשו, וניסו להניאו מכך, באומרים שאם היציאה הפשוטה מן הרובע אל הכותל המערבי הסמוך כרוכה בסכנה, כל שכן וקל וחומר ביציאה רחוקה שכזו אל מחוץ לחומות, כשהדרכים בחזקת סכנה גדולה. אך הרב הצדיק לא הסכים עמהם, ואמר שהוא סמוך ובטוח על הבטחת רבותינו ז"ל (פסחים ג): "שלוחי מצוה אינן ניווקין!"

באותה שבת צעד לו לבדו הגאון הישיש, רבה הגדול של ירושלים ברחובות העיר בגאון ובהדר, בלכתו את כל הדרך הארוכה מביטו שבשכונת 'בתי מחסה' הוותיקה, ועד לאותה שכונה רחוקה, ללא שום ליווי. - על פי רוב היו מתלווים אליו בדרכים אלו תלמידים וגבאים, ששירתוהו נאמנה, ושמוחו להתלוות לצדיק וגאון כמותו, שתמיד היה מלא שמחה דמצוה, ועל לשונו אמרות טובות ושנונות כחכמתם ופיקחותם של אנשי ירושלים. אך באותה שבת לא נמצא אף אחד מן המקורבים שהסכים לסכן את נפשו, ולהסתובב כך בין ערבים מוסתים חמומי מוח, שעניניהם רשפות אש ונפירות של שנאה ורציחה רח"ל. ולפיכך יצא הצדיק לבדו בדרכו אל המצוה, כשליבו מלא אמונה וביטחון, ושכינתא קדישא המתחברת עם הצדיקים יצאה עמו להכניס עוד יתרון יהודי קדוש וטהור תחת כנפיה, בברית קודש!

בני ביתו שחרדו מאוד לשלמו לא פסק פיהם מתפילות ותחנונות מהרגע שיצא ממפתח הבית, כדי שיחזור לשלום, "ולא יאונה לצדיק כל אוון" (משלי י"ב, כא).

חלפו מספר שעות, והנה דמותו הקורנת של הרב הגדול נראתה בפתח, צולה ושמו דרכו נכנס הרב לביתו בברכת "שבטא טבא", כשהוא בריא ושלם, ושערה אחת משערות ראשו לא נפלה ארצה ח"ו. כל בני הבית שמחו לקראתו מאוד, ואבן כבדה של מתח רב השתחררה ונגולה מליבם.

כאשר הסבו לאחור מכן בסעודת השבת דעתיקא קדישא, שאלוהו בני ביתו: הן אמנם ברוך השם יצאת בשלום וחזרת בשלום, והמצוה הגדולה הגיעה עליך בשמירה עליונה. - אבל כיצד זה לא פחדת, ולא התייראת על נפשך? הלא אלו הרחובות והמבואות שהלכת בהם שורצים מחתלים טרויסטיים מסוכנים, המטילים אימה ופחד גדול כידוע, ואיך הלכת באותם דרכים וגם חזרת בשלוות נפש ושמחה גדולה שכזו?

התחייך הצדיק, וענה בפחותו תשובה מלאה חכמה: זייער פשוט, איך האב נישט גיטראכט פון זיי, האבין זיי נישט גיטראכט פון מיר!... [פשוט מאוד, אני לא חשבתי עליהם, וממילא גם הם לא חשבו עליי].

שכן כבדי להטיל פחד ומורא על האדם צריך שיווצר איזה חיבור וקישור מסוים בין מפחד לנפחד, ובין מאיים למאומים, כדי שיחדיר בליבו את הטלת מוראו ופחדו. - אך כאשר התהלך בתומו צדיק, כולו דבוק בקדושת שבת קודש, ודעתו וראשו וכל שרעפיו נתונים בדעת עליון של 'נשיאות ראש בשבת'. הרי ממילא אפפה אותו השבת בקדושתה העליונה מכף רגל ועד ראש, ושמרה עליו בשמירה מעליא.

והתקיים בו באותו צדיק, הצמוד תמיד בחיבור שכינתא קדישתא, מ"ש במדרש (זכריה ובה א, כא): "מה ראית לומר, עובד כוכבים ששמר את השבת חיוב מיתה. מר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן,

| הפשך בעמוד ד' <

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

אמונה ובטחון מביא שפע

יש לי חבר שהוא ספר אמונה מהלך. לא תגידו איזה ראש כולל שישב ולומד יומם וליל. הוא איש עבודה שקובע עיתים לתורה לא מוותר על אף מפילה בציבור אבל קשור בעוותות אהבה לצור מחצבתו ישייר לבורא כל עלמין באופן מעורר השתאות. כל פגישה עמו זה ספר אמונה וסיפורים מהחיים והתבוננות כמה הקב"ה טוב ומטיב לכל. גם מה שגראה כגרוע זה תכלית הטוב.

וכך סיפר לי: "לפני תקופה חתמתי למישהו ערבות על הלוואה והבן אדם לא עמד בתשלומים שלו כתוצאה מכך תבעו אותי לשלם את החוב שעמד על כמאה ושמזנים אלף ₪ אלא שאתה יודע שאני לא לוקח הלוואות ועכשיו נפל עלי הלוואה הזו ואני בעצמי בקושי שורד את החודש. חברים ועסקנים נכנסו לתמונה לעזור לי מול הבנקים הנושים לראות מה אני חייב ומה לא, ביתניים עיקלו לי את המשכורות. ביקשתי שלא ישלמו לי משכורת ממקום העבודה ביתניים כדי שלא יועבר ישירות למלמעות הבנקים עד שהגיעו לפשרה והסדר שאשלם את חלקי בערבות שכן היו עוד ערבים חתומים והחלק שלי היה שבעים אלף שקלים... כמובן שזה לא קל אבל אם מאמינים שהכל מבורא עולם אז הכל בסדר ואין בעיות.

כעבור חודשיים שאלה אותי נוות ביתי איך נחיה וממה נתפרנס שהלוא החשבונות מעוקלים? השבתי לעומתה, וכי חסר לך דבר? חסר אוכל על השולחן הרי ברוך ה' לא חסר דבר לא משנה אם זה בא ממשכורת או מדרכים אחרות ובאמת פתאום התעוררתי לחשוב איך אנו מתקיימים חודשיים ללא כל משכורות...

כעבור שלושה חודשיים נכנסו לי כל המשכורות בבת אחת בדיוק בזמן לבר מצוה של הבן שלי אתה יודע שבר מצווה זו הוצאה לא קטנה ועשינו את כל השמחה כולל הכל ביגוד לחתן ולמי מבני הבית שהיה צריך הכל ברווח ובשפע ללא כל צורך בשקל הלוואה. נו אז אני שואל אותך יש מנהיג לבירה? אתה רואה שהכל לטובה? רק לפתוח עיניים ולהודות לה!!!

כעבור חודשיים פגשתי אותו שוב והוא המשיך את הסיפור: "אתה זוכר שעיקלו לי את החשבון והיה לי כסף לבר מצוה ברווח וחייתי עד אז באורח פלא באמת לא מובן? אז עכשיו תשמע את ההמשך: הוציאו אותי עכשיו לחל"ת בגלל הקורונה והמשכורת הולכת לפי שלושה תלשים אחרונים... בתלוש אחד קבלתי שלושה משכורות אז עכשיו המשכורת שלי בחל"ת יהיה יותר מהמשכורת שלי בחודש רגיל כלומר גם השבעים אלף שקל חוב אכסה בעזרת ה' עם העודף שאקבל!!! [זה] אירע השבוע, עדיין לא פוסק מה עלי לעשות, אבל התחזקתי כבר מעצם הראיון, אתה מבין שהכל טוב ואין לבן מלך מה לראווג כלל וכלל?!!!"

שנזכה לאמונה שלימה ותמימה אמן.

בעל המעשה: ל.ו.

הפענוץ לדבות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנץ לשלוח אר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

בנוהג שבועות מלך ומטרונה יושבין ומסיחין זה עם זה, מי שבא ומכניס עצמו ביניהם, אינו חייב מיתה? - כך השבת הזו בין ישראל ובין הקדוש ברוך הוא, שנאמר (שמות לא, י) 'ביני ובין בני ישראל. לפיכך כל עובד כוכבים שבא ומכניס עצמו ביניהם חייב מיתה' ע"כ.

כך התהלך הצדיק בדרכו, כשבלבו דעותו דבוקים ביניו שבתא קדישא, אשר הקיפה אותו כחומת אש בצורה 'ביני ובין בני ישראל!' - לא הוא חשב במחשבת חוץ על אותם גויים שפלים וגבוים, וממילא גם הם מצידם לא חשבו ממנו, ולא היו יכולים להכניס עצמם ופחדם בו, לחצוץ ח"ו בינו לבין שבתו.

[קובץ 'פרשיות', בענין התעלות והתחממות שבת]

• § • § •

לפני כמה שנים היה אצלי יהודי יקר, שנצרך לעזרה ויעוץ בענייני 'שלום בית', אחר שהתעוררו בינו ובינה כמה מחלוקות קשות רח"ל. עיקר הסכסוכים והמריבות שהתקוטטו ביניהם בני הזוג התגלעו בענייני עבודתם, כאשר ניהלו יחדיו את העסק המשפחתי המשותף שלהם, ומרוב לחץ העבודה דאגת המזון היו שרויים תדיר בכעס ומתח נפשי ביניהם, בהיותם טרודים יחדיו כל היום בעסקים, המלאים

לחץ וטרדות קשות, כדרכם של רוב אנשי העסקים... ברוב העיני בפני היהודי דון עדות מפליאה! שיטתו יום אחד בשבוע השונה לגמרי מכל שאר הימים מקצה לקצה! ולא הוא יום השבת קודש! שבו שורה השקט והשלוה בבית, שבת שלום ומבורך! ופירש שיחתי ופה, הנה מזה כמה שנים שקיבלנו על עצמנו בבית, שלא לדבר בשבת קודש מענין הביזנס ועסק התנות ולא כלום, אף לא מילה אחת! כמי שאין לנו לא עבודה ולא עסק כלל! - כאשר ציונו הבונה לשמר ולכבד השבת בקדושה עליונה, וכד"א (ישעיה נח, ג): "אם תשיב משבת רגלך, עשות חפצך ביום קדשי וגו', וכבדתו מעשות דרכיך, ממצוא חפצך ודבר דברי', ודרשני (שבת קז, א): שלא יהא דיבורך של שבת כדיבורך של חול!

ובזכות אותה קבלה טובה ונאה, זוכים הם לכל הפחות ביום השבת, ליום של מנוחה וקדושה בשלום ובשלוה, ומנצלים את 'טיב השבת' להתעלות רוחנית בתורה וקדושה, מתוך מנוחת הנפש.

כמאמר אבא אליהו זכור לטוב, בתנא דבי אליהו (בבא פ"א): "מיים יצרו ולו אחד בהם (תהלים קס, ט), זה יום שבת לישראל. כיצד, עושה אדם מלאכה כל ששה ימים, ונח בשביעי, נתרצה עם בניו ועם בני ביתו כו'. כך היא מידתו של אדם, יום טוב משכחת רעה, ויום רע משכחת טובה. כך אמר להן הקדוש ברוך הוא לישראל, בניי לא כך כתבתי לכם בתורתי (יהושע א, ח) 'איש מספר התורה הזה מפיק', אף על פי שאתם עושים מלאכה כל ששה ימים, יום השבת יעשה כולו תורה! - מיכן אמרו, לעולם ישכים אדם וישנה בשבת, וילך לבית הכנסת ולבית המדרש, יקרא בתורה וישנה בבניאיים, ואחר כך ילך לביתו ואכל וישתה, לקיים מה שנאמר (קהל מ, ט) 'לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יין' ע"כ. [שם]

• § • § •

באחת הנסיעות שערכתי בסיעתא דשמיא לפני שנים רבות אל עיר הקודש צפת ת"ו, עירם של המקובלים הקדושים שרפי מעלה. וביקרתי שם במקום מגורי אבותי מנוחתם עדן, ה"ה זקני הגה"ק המקובל המפורסם רבי גמליאל הכהן רבינוביץ זצוק"ל, שהיה מלפנים גאב"ד וריש מתיבתא דקישעונב יע"א, ובעלותו ארצה התגורר בצפת, שם גולד אאמ"ר הגה"צ רבי זצוק"ל, בעל 'מעדני השולחן'. - סיפרה אחת מן הנשים הקוננות שבצפת, ה"ה מרת רחל וועג ע"ה, שזכרה את זקני הק' מימי מגוריו שם. וכששמעה שנכדו הגיע לביקור בעיר, יצאה לקראתו והראתה לנו על מקום מסוים בתוככי העיר העתיקה בצפת, ואמרה: כאן בזה המקום עמד הצדיק הק' רבן גמליאל הזקן, בשבת אחת השכם בבוקר, חזק מעומק לבו: מ'הארענט יודעו! (הרגיס יהושע) רחמנא ליצלן, כך זעק כמה וכמה פעמים. ובהיות שידעו כולם והכירו את גודל צדיקתו, החלו להתאסף עמו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

יחדיו ציבור גדול בתפילות ותחנונים לפני כיסא הכבוד, על אחינו בני ישראל הנתונים בצרה ובשביה. כך עמדו זמן רב בתפילותיהם, ונתנו קולם בבכי ובועקה, רוב עם הדרת מלך, בתפילה נוראה להעביר רוע הגזירה! - על אף שלא ידעו אותה שעה כלל, על איוז גזירה מדובר, רק האמינו בתום לב בצדיק הקדוש,

רק ביום רביעי בשבוע שלאחר מכן הגיעה הידיעה לצפת, שביום השבת בדיק באותה שעה שכנים הצדיק את העם לתפילה, התרחש פוגרום קשה בעיר יפו, וברוך ה' רוב רובם של יהודי המקום ניצלו בנסי ניסים ובחסדי שמים מרובים! וראו הכל בחוש את רוח הקודש שפיעמה בו באותו צדיק נשגב, ושנים רבות לאחר מכן היו זקני צפת מראים באצבעם על אותו מקום שערך הצדיק את תפילתו הנוראה בעצם יום השבת, להצלת עם בני ישראל.

כאשר משנה מפורשת היא לפנינו בפ"ג דתענית (טו, ע): "על אלו מתריעין בשבת, על עיר שהקיפה נכרים". ונפסק להלכתא בשולחן ערוך הלכות שבת (סי' רפ"ח ט"א): "עיר שהקיפה אנסיין כו', ואפילו על יחיד הנודד מפני אנסיין או לטטים או רוח רעה, וזעקין ומתנחנין בתפילות בשבת" ע"כ.

ללמדנו דרכי דבקות קדושת שבת קודש, שמרוב שהיה הצדיק דבוק כל מולו בדעת עליון, בהשפעת הדעת שבשבת 'לדעת כי אני ה' מקדישכם', זכה למדרגת נשגבות של 'רוח הקודש', והרגיש בחוש בצרה הגדולה המתרגשת על בית ישראל במרוחק רב. - ונוכל לקחת מוסר השכל אף אנו לעצמנו לפי דרגתנו, ולפי עניינו של כל אחד ואחד על פי מהות נפשנו ונשמתו, להתקדש ביום השבת, להתרומם בדרכי 'נשיאות ראש בשבת קודש', שתהיה אצלנו יום נעלה ומרומם יום המוקדש לקרבת אלוקים, בתורה ועבודת השם, מתוך אהבה ורצון. ולא ח"ו כיום של חופש למנוחת הגוף בלבד בטוילים וביליים שונים, כי היא יומא דנשמתא! מלא ברכה ומלא קדושה, ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם!

[כמו שכתב רש"י ז"ל (שמות לא, ג): 'אמת גדולה היא בינו שבחרתי בכם, בתחילת לבם את יום מנוחתי לפגועה ע"כ].

[מתוך קובץ 'טיב המשיחות' על הגאון ר' לוי רבינוביץ זצוק"ל]

• § • § •

מזן הגאון הצדיק רבי ישראל סלנטר זצוק"ל, אבי תורת המוסר, נכנס פעם לבקר את החולה במצואי שבת קודש.

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

תיכף עם כניסתו אל חדרו של החולה הצטער מאוד למראהו, הוא היה חולה אנוש, השוכב חסר אונים על ערש דווי, כד"א (תהלים מא, ד) "כל משכבו הפכת בחוליו", ה' ישמרנו ויצילנו.

ר' ישראל נטל את הכיסא והתיישב בסמוך למיטתו של החולה, שכמובן שמח מאוד על הביקור, אבל רוחו היתה נפולה בקרבו מחמת מצבו החמור, הוא היה מלא דאגה, וקרוב אל הייאוש רח"ל.

כראות ר' ישראל את מצב רוחו הקודר של החולה המסכן, החל לדבר עימו דברי חיזוק ועידוד, באהבת ישראל שיקדה בו רומם את רוחו והפיח בו את התקוה, וחיזקו מאוד שלא ליפול לזרועות הייאוש.

משראה של החולה מתחזק קמעא, והחל להתרומם מעט מתוך שקיעתו בעצב ודיכאון נפשו, כשהוא מגיב מפעם לפעם בכמה מילים, ומשתף פעולה מועטת לפי כוחותיו הדלים. - החל לדבר עמו דברי אמונה, אמונה פשוטה ותמימה, ושילב דבריו בספורים יפים ומחזקים, כד"א (תהלים קט, ט) "האמנתי כי אדבר". ובחכמתו הסב את השיחה גם לענין 'אמונת חכמים', באשר צריך להאמין בכל מילה ומילה שאמרו חכמים, שהכל אמת ויציב ונכון, ולהאמין בצדיקים עצמם משרתי המלך, כד"א (שמות יד, לא) "יאמינו בה' ובמשה עבדו!"

החולה נהנה מאוד מן הדברים, ורוחו התחזק מעט, כסגולתה היפה של מצות 'ביקור חולים', הנוטלת אחד בשישים מן המחלה (מדים ט"ז), ומקרבת את רפואתו.

והנה פנה ר' ישראל בחיזוק לבבי אל החולה, ואמר: הנה בודאי יודע מה שאמרו חכמינו ז"ל בפרק כל כתבי (שבת קט): "חמין במוצאי שבת מלוגמא! ופירש רש"י: "רפואה". - אותו 'כוס תה' עצמו כשאתה שותה אותו באמצע השבוע אין בו ולא כלום, מלבד החום הטבעי של המים החמימים... ואילו כשאתה לוגם ממנו במוצאי שבת קודש, לכבוד מוצאי שבת, ללוות בו את המלכה, הרי הוא מתהפך מכוס תה פשוט לתרופה נפלאה יקרת ערך! - וכפי שנודברו זה עתה מגודל האמונה הפשוטה שאנו מאמינים בני מאמינים בכל מילה וכל אות שיצאה מפי חכמים, שהיא כולה אמת הגמור ללא כחל ושרק!

וכדברו הגיב בפני החולה הקשה, כוס תה טעים חם ומהביל! - החולה שכבר התחזק מאוד ממתק דברי קדשו של הצדיק, נטל בשתי ידיו את כוס החמין, ובהנהגה גדולה אמר בתמימות מקרב לב, כמ"ש בספרים: "חמין במוצאי שבת מלוגמא - הרופא לשבורי לב מוחשב לעצבותם! (תהלים קט, ט). [מנחם - ראשי תיבות: חמין במוצאי שבת מלוגמא].

תיכף עם שתיית החמין הרגיש החולה הקלה בחוליו, לא חלפו כמה ימים והפלא הגדול התרחש במהרה, כשאותו חולה שכבר התייאשו הרופאים מרפואתו נרפא ממחלתו הקשה בניסי ניסים, ונעשה בריא כאחד האדם!

הלימוד המורם לנו מטיב זה המעשה, לקחת עמנו קצת מוסר ולהשרישו עמוק בליבנו. - מלבד מה שראינו כאן כוחה של אמונה פשוטה, אמונת צדיקים איתנה, ואמונה שלמה בדברי חכמים. - כמה צריכים אנו לשמר היטב את דין סעודת 'מלוה מלכא', כמו שנפסק לנו בשולחן ערוך (סי' ש"א): "לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת, כדי ללוות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לכזית". - כמ"ש בספד"ק שבסעודה זו נשמרת השבת היטב בליבנו ונפשנו, להמשיך שפע ברכת וקדושת השבת אל כל ימות השבוע.

ובכן נזכה לרומם ולכבד את השבת בקדושתה העליונה כראוי לה, לתת את הדעת להשכיל כיצד מגביהים אנו את עצמנו להתרומם אל השבת, ולא בהיפך ח"ו להשפיל ולהוריד את השבת למדרגת נמוכות המסתיימות רק באכילה ושינה טובה... - קיבלנו בדיני 'מתנה טובה' נפלאה ויקרת ירך, מאוצר בית גזנים שלמעלה, הבה נא נשמר אותה ונייקר אותה בלבבנו ובלבב אנשי ביתנו, בשמירת קדושתה הראויה לה! - והנחילנו ה' אלקינו באהבה וברצון שבת קדשך, ויעונו בה כל ישראל מקדישי שמך!

[מתוך סיחה בגולד חשיבת 'מלוה מלכא']

שבת שלום ומבורך

לקבלת העלון כפייל (דוא"ר) נא לשלוח לפייל הפצ"ב

לעיני החבור שמואל סאיר ז"ל בן בילחט"א רבי ישראל יצחק נלכ"ע י"ח נסלו תנצב"ה.

לעיני מרת חיה סאסא בת לאה נלכ"ע י' סיון תנצב"ה.

שרה שיינדל בת טילה רחה להצלחה בכל העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן טילה רחה לרפואה שלימה

לעיני מרת הינדל בת משה ירמיהו ובלומה

י"ו ל' ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס את העלון הפופיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות דפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173